

som gaaer ud paa, at Bemyndigelsen for Regjeringen skulde være indskrænket til at prøve Salget af Fæstningsværkerne til Communen, men at, hvis dette Salg ikke kan effectueres, denne Sag vil komme til at staae, som den staaer nu. Det har Regjeringen, som bemærket, ingen Betænkelse havt ved. Den Tanke fortrinsviis at henvende sig til Communen for i den at søge en Kjøber til dette meget store Areal har allerede været udtrykt i de Motiver, som ledsage Regjeringens Udkaft. Om der er nogen rimelig Udsigt til, at en saadan Afhændelse til Communen vil kunne finde Sted, derom skal jeg ikke ytre nogen Formening her, men under alle Omstændigheder troer jeg, at de Forhandlinger, der, saafremt Fleertallets Forslag vedtages, vilde finde Sted mellem Regjeringens og Communens Repræsentanter, vilde kaste meget Lys over det hele Spørgsmaal. Jeg troer, at selv om ingen Afhændelse finder Sted, vil Regjeringen efter de to Mars Forsøg være ganske anderledes udrustet med Kundskab om alle de Forhold, som gjøre sig gjældende med Hensyn til en saadan paatænkt Afhændelse af Fæstningsværkerne, end den nu er det. Den vil altsaa til den Tid kunne træde frem for den lovgivende Forsamling langt bedre udrustet, end den er det nu, uagtet denne Sag jo ganske vist allerede har været en Deel drøftet. Det er af disse Grunde, at Regjeringen har bestemt sig til at tiltræde Fleertallets Forslag, forsaavidt det gaaer ud paa den indskrænkede Bemyndigelse. Et meget vigtigt Punkt — efter min Mening det vigtigste — i Regjeringens Forslag, som gik ud paa, at Statens Ret til et Vederlag for Afhændelsen af Servituten, der paahviler Eiendommene mellem Demarcationslinien og Fæstningsværkerne, er ogsaa fuldkommen bevaret i Fleertallets Forslag, og hvis det ikke havde været Tilfældet, vilde jeg ikke kunne have tiltraadt Forslaget. Jeg skal med Hensyn hertil yderligere bemærke, at jeg ikke kan tænke mig, at jeg skulde kunne forelægge en Lov som den foreliggende til Kongens Approbation, saafremt den indeholdt Noget, der kunde svække Statens nuværende Ret i den Henseende; jeg vil ikke paa nogen Maade kunne paatage mig det Ansvar at overlevere denne Sag med en mindre

Ret for Staten end den, Staten har i dette Tilfælde. Idet jeg altsaa tiltræder Fleertallets Forslag, som det foreligger, behøver jeg ikke nærmere at udvise, at jeg ikke tiltræder de Forslag, som ere fremkomne fra to ærede Medlemmer (Krabbe og Alberti). Ved de foreslaaede Redactionsændringer skal jeg ikke opholde mig, derimod skal jeg omtale et meget vigtigt Forslag, som gaaer ud paa, at Regjeringen i Benyttelsen af den den tilbealte Bemyndigelse til at afhænde Fæstningsværkerne til Communen skulde være indskrænket derved, at den skulde søge Rigsdagens Stadfæstelse paa den sluttede Overenskomst. Jeg troer ikke at burde ubetinget modsætte mig dette Forslag. Jeg tør paa ingen Maade tilraade Vedtagelsen deraf; men jeg troer heller ikke at burde ubetinget modsætte mig det. Det er jo ligefremt, at, naar Rigsdagen overtager en Deel af det Ansvar, som vilde komme til at paaligge Regjeringen, saa kan denne kun modtage dette Tilbud med Taknemmelighed. Det er jo ganske ligefremt, at der er et betydeligt Ansvar forbundet med at afhænde et saa stort Areal, hvor det gjælder saa store Summer, og hvor der er saa stor Usikkerhed tilstede med Hensyn til de rimelige Værdier, og at det derfor kun kan være Regjeringen velkommen at blive befriet for dette Ansvar; men jeg troer paa samme Tid at burde gjøre opmærksom paa, at Sagens Udførelse ganske vist vanskeliggjøres ved dette Forslag. Det er jo ikke rimeligt, at Overenskomsten, naar den kommer til at foreligge Rigsdagen, da vil blive stadfæstet eller forkastet en bloc; det er mere rimeligt at antage, troer jeg, at Rigsdagen vil gaae ind paa Detaillen af den hele Sag, og det vil da i Grunden være at optage den hele Forhandling paany. Det vilde være med en Følelse af Mangel paa praktisk Betydning, at saavel Regjeringen som Communens Repræsentanter vilde skride til Forhandlinger om Sagen. Naar to Diplomatier forhandle om en Tractat, tør de antage, at det, de afflutte, vil blive vedtaget eller godkendt af deres Regjeringer, naar de kun ikke overskrider deres Instructioner eller forsømme at varetage de Interesser, som ere dem betroede; men her er ingen Instructioner; her er egentlig ikke Andet, som kan veilede Regjeringen end det,